

Arrest

nr. 226 779 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KARSIKAYA
Colignonplein 37
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 mei 2015 wordt een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij en wordt haar het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. A. (..)

Voorna(a)m(en): K. (..)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 13.01.1977

Geboorteplaats: Bandundu

Rr: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene oefende het verblijfsrecht uit als echtgenoot van de Belgische B., L. (..) (rr.xxxxxxxxxxxxxxxxxx) sinds zijn aankomst in België op 8.12.2012. Op 6.02.2013 werd hij daarom in het bezit gesteld van de F-kaart.

De echtgenote van betrokkene liet herhaaldelijk weten geen gezinscel meer te vormen met betrokkene. Overeenkomstig de echtgenote verliet betrokkene in augustus 2014 de echtelijke woning. Dientengevolge werd betrokkene op 1.12.2014 ambtelijk geschrapt. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene wordt doorgaans betrokkene ook geraadpleegd en wordt navraag gedaan in hoeverre hij aan de uitzonderingsgronden zou voldoen overeenkomstig art. 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden en wordt er gevraagd in hoeverre er mogelijks humanitaire bezwaren zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht. Betrokkene kon hiertoe niet worden geraadpleegd omdat hij naliet zijn adreswijziging bij de bevoegde gemeente door te geven en zijn woonplaats bijgevolg onbekend is.

Alvast wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet gedurende minstens 3 jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met de Belgische, vandaar dat deze uitzonderingsgrond onmogelijk van toepassing kan zijn. Overeenkomstig de verklaringen van de echtgenote is er wel degelijk een gemeenschappelijk kind geboren op 6.12.2014. Betrokkene zou er echter geen contact mee hebben. De laatste melding hierover is opgenomen in een melding van de politie op 9.04.2015, vandaar dat deze informatie nog als actueel kan worden beschouwd. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° zijn daarom evenmin van toepassing.

Van een ‘bijzondere schrijnende situatie’ is nergens sprake in het dossier vandaar dat de uitzondering zoals omschreven in art. 42 quater, §4, 4° van de wet evenmin van toepassing wordt geacht.

Bij gebrek aan de woonplaats van betrokkene kon betrokkene zelf niet gevraagd worden om eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene is er wel degelijk toe gebonden, overeenkomstig de wetgeving van het bijhouden van de registers, een nieuwe woonplaats door te geven. Gezien hij de gezinshereniging met zijn echtgenote niet meer uitoefent, kon hij bijkomend ook spontaan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte stellen van zijn nieuwe situatie, dit om zijn verblijfsrecht te vrijwaren. Betrokkene heeft nagelaten dit alles te doen, vandaar dat het redelijk is om ervanuit te gaan dat er geen humanitaire bezwaren zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht zouden in de weg staan overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II. ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 42quater, 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 van de artikelen 2 en 3 van de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29.7.1991, de materiële motiveringsplicht, het hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM

Tegenpartij heeft een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker met de motivatie dat verzoeker geen gezinscel meer vormt met de Belgische echtgenote; dat er geen navraag kon worden gedaan overeenkomstig artikel 42quater omdat hij ambtshalve werd geschrapt in 2014 en dat er geen contacten meer zijn tussen verzoeker en het gemeenschappelijk kind.

1.

Artikel 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De term afdoende betekent dat de motivering meer moet zijn dan een loutere stijlformule.

De wet van 29.7.1991 voorziet dat een administratieve beslissing een motivatie dient te bevatten die adequaat is.

Een adequate motivatie houdt in dat de motivatie gebaseerd moet zijn op juridische feitelijke gegevens die de overheid correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beslissing moet berusten op motieven die niet enkel in feite en in rechte moeten aanwezig zijn, doch die daarenboven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden. De beslissing moet steunen op feiten die bovendien juist moeten zijn (R.v.St. nr 5606, 12 april 1957).

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Al te makkelijke of oppervlakkige motiveringen (R.v.St. nr. 59.846 van 4 juni 1996), algemene beschouwingen (R.v.St., nr. 48.186 van 23 juni 1994) of een nietszeggende cliché-matige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek (R.v.St., nr. 49.460 van 13 oktober 1996) voldoen niet aan de motiveringsverplichting.

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering vallen niet samen met een "afdoende" motivering (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys en Breesch, 1997, p. 79).

Wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, met name wanneer het bestuur de vrijheid heeft om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze heeft tussen verschillende mogelijke beslissingen dan moet het bestuur zijn keuze verplicht verantwoorden en moeten precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (HUBEAU, B. en POPULIER, P., o.c., nr 53 p 76-77).

Verzoeker zal hieronder bewijzen dat de bestreden beslissing niet gesteund is op juiste feiten en hierdoor ook de materiële motiveringsplicht schendt.

2.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, al. 1,4° kan aan het verblijfsrecht van verzoeker een einde worden gesteld indien er geen gezinscel meer is tussen partijen tenzij het huwelijk van verzoeker ten minste driejaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk (§4,1° van hetzelfde artikel) en voor zover verzoeker kan aantonen werknemer te zijn in België, hetgeen het geval is bij verzoeker.

Verzoeker huwde in 2008 in Congo (Dem.Rep.) met mevrouw B. L. (..) en heeft het koppel tussen 2012 en 2014 samengewoond in het Rijk, dus meer dan een jaar.

Dit gegeven is trouwens bekend bij de tegenpartij. Het argument van tegenpartij hieromtrent faalt naar recht en is onjuist.

Bovendien is verzoeker tewerkgesteld als arbeider bij Cofridis Logistics NV middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur sedert 26.1.2016 tot op heden (stuk 3).

Tegenpartij werpt in de bestreden beslissing op dat er geen onderzoek kon gevoerd worden aan de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 omdat verzoeker nagelaten zou hebben zijn adreswijziging mee te delen terwijl verzoeker op 18.3.2015 een eerste adreswijziging deed in de gemeente Sint-Jans-Molenbeek hetgeen blijkt uit de afgeleverde bijlage model 2 (stuk 4).

Op 22 september 2015 wordt aan verzoeker een voorlopige verblijfsattest overgemaakt met als woonplaats te Elsene overeenkomstig bijlage 15(stuk 5).

De beslissing werd dan ook betekend op het adres in Elsene waar hij sedert 2015 woont.

Verzoeker verbleef niet een lange periode zonder woon-of verblijfplaats en kon wel aangetroffen worden vooraleer de bestreden beslissing kon genomen worden en zeker voor de betekening van de beslissing op 10 april 2019, zijnde vier jaar na de genomen beslissing in 2015.

Terwijl de beslissing dateert van 12 mei 2015 had verzoeker reeds een adreswijziging gedaan op 18 maart 2015 in de gemeente Sint-Jans-Molenbeek (stuk 4).

Verzoeker had dus wel degelijk een woonplaats en kon dus gehoord worden waardoor de tegenpartij met de humanitaire elementen rekening kon houden alsook met zijn tewerkstelling vooraleer een beslissing te nemen.

3.

Tegenpartij is niet zorgvuldig omgegaan met het dossier van verzoeker en heeft de hoorplicht van verzoeker overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden door niet de inlichtingen op te vragen en hem te horen over de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij zijn bindingen heeft met zijn land van oorsprong vooraleer een beslissing te nemen om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht.

Uit de motivering blijkt dus duidelijk dat tegenpartij niet is overgegaan tot een concrete beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker kreeg niet de gelegenheid om zijn standpunt duidelijk te maken en uitleg te geven.

De Raad van State heeft in een arrest 230 256 van 19 februari 2015 herhaalt dat het recht om te horen aan elke persoon de gelegenheid garandeert om zijn standpunt te verduidelijken op een nuttige en noodzakelijke manier tijdens de administratieve procedure en vooraleer een beslissing wordt genomen die de belangen van verzoeker op een ongunstige manier kan beïnvloeden. Het hoorrecht, waartoe de administratieve overheid is gebonden, heeft tot doel ervoor te zorgen dat de administratie rekening kan houden met alle pertinente elementen van het dossier. Het recht om te horen dient aan de administratieve overheid toe te laten het dossier voor te bereiden op een manier dat zij de beslissing met kennis van zaken neemt en haar toelaat juist te motiveren opdat de bestemming, indien nodig, geldig zijn recht op beroep kan uitoefenen (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36,37 et 59).

De bestreden beslissing houdt een maatregel in dat zijn belangen ernstig schaadt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en verplicht de administratie tot het verrichten van een minitieuze onderzoek naar feiten, tot het verzamelen van alle noodzakelijke inlichtingen voor het nemen van de beslissing en rekening te houden met alle elementen van het dossier teneinde een beslissing met kennis van zaken nadat redelijkerwijs alle noodzakelijke elementen werden geapprecieerd die nodig zijn voor de beslissing van het voorliggend geval (RvV nr 216 987 van 21 december 2011, RvV nr 211 716 van 26 oktober 2018).

De bestreden beslissing bevat een stereotype motivering en is niet verantwoord in rechte en in feite.

4.

Tegenpartij stelt tenslotte in haar beslissing dat er geen contacten meer zouden zijn met het gemeenschappelijk kind door zich te baseren op eenzijdige verklaringen van de echtgenote en de melding aan de politie gedaan op 6.12.2014, zijnde vijfjaar geleden hetgeen door de tegenpartij ten onrechte als een actueel gegeven wordt beschouwd.

Verzoeker heeft wel degelijk contacten met zijn kind en ziet haar regelmatig. Verzoeker legt de foto's waaruit de contacten blijken (stuk 6). Bovendien betaalt verzoeker maandelijks een onderhoudsbijdrage van 150€ aan mevrouw B. L. (...) voor het kind (stuk 7).

Het is niet aan verzoeker om de tegenpartij in te lichten over zijn nieuwe toestand. Door dit op te werpen voegt tegenpartij een voorwaarde toe aan de wet.

Indien verzoeker had geweten dat hij geconfronteerd zou worden met een beslissing waarin een einde wordt gesteld aan zijn verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dit na zeven jaar in het Rijk gewoond te hebben, gewerkt te hebben en een kind te hebben dan zou hij de nodige inlichtingen gegeven hebben.

Tegenpartij heeft niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd om dit dossier te onderzoeken en verzoeker de kans te geven alle nuttige inlichtingen te verschaffen waardoor de bestreden beslissing kon vermeden worden.

Het is de taak van de tegenpartij om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en al de nodige informatie te verzamelen omtrent verzoeker en indien nodig bijkomende onderzoeken te verrichten om die informatie in te winnen vooraleer de beslissing te nemen en deze toereikend te motiveren. De tegenpartij heeft de beslissing niet met kennis van zaken genomen.

Het volstaat niet te vermelden dat verzoeker in 2014 ambtshalve is geschrapt en hierdoor geen navraag kon gedaan worden terwijl verzoeker wel degelijk voor de bestreden beslissing dd. 12.5.2015 een adreswijziging heeft gedaan en reeds jaren een woonplaats in Elsene heeft en dit tot op heden.

Tegenpartij heeft geen pogingen ondernomen om verzoeker te bereiken en hem schriftelijk te informeren over de te nemen beslissing.

Overeenkomstig artikel 62, §1, al. 2 van de vreemdelingenwet beschikt verzoeker over een termijn van vijftien dagen vanaf de ontvangst vanaf het in eerste lid bedoelde geschrift of van het geschrift waarin verzoeker wordt geïnformeerd van de intentie van de tegenpartij om een einde te stellen aan zijn verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet is duidelijk: verzoeker diende gehoord te worden en diende aan hem de mogelijkheid gegeven te worden om alle relevante gegevens over te maken die de bestreden beslissing kon tegenhouden of beïnvloeden.

Uw Raad heeft de beslissing van tegenpartij vernietigd wegens schending van de hoorplicht overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 (RVV van 28 september 2018, nr. 210 308 en RW van 26 oktober 2018 nr. 211 716).

5.

Door een einde te stellen aan het verblijf en bevel te geven om het grondgebied te verlaten zal verzoeker gescheiden worden van zijn dochter wat een inmenging uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé-, familie-en gezinsleven dat gewaarborgd wordt door artikel 8 van het EVRM. Ondanks de scheiding met zijn echtgenote, moeder van hun gemeenschappelijk kind, oefent verzoeker zijn recht op persoonlijk contact met zijn kind en betaalt hij maandelijks een onderhoudsbijdrage zoals overeengekomen tussen partijen (stukken 6 en 7).

De inmenging is gerechtvaardigd en maakt geen inbreuk op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de afweging is gemaakt en schendt bijgevolg artikel 8 EVRM."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet alsook artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven, met name de redenen waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij en waarom haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingsgrond om haar verblijf te behouden - zij is immers drie jaar gehuwd geweest waarvan minstens één jaar in België en zij is sinds 26 januari 2016 werknemer. Zij betwist dat zij geen adreswijziging heeft meegedeeld nu zij op 18 maart 2015 wel degelijk een eerste adreswijziging deed in Sint-Jans-Molenbeek. Op 22 september 2015 werd haar een voorlopig verblijfsattest gegeven met als woonplaats Elsene. De beslissing werd op dit adres betekend. Zij kon dus wel degelijk gehoord worden.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 12 oktober 2012 in bezit werd gesteld van een visum D – gezinshereniging ingevolge haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Verzoekende partij betwist verder niet dat zij reeds in augustus 2014 de gezinswoning verliet. Uit het administratief dossier blijkt verder inderdaad dat haar Belgische echtgenote liet weten geen gezinscel meer te vormen met verzoekende partij.

2.7. Verzoekende partij betwist wel dat in haar geval haar verblijf kon beëindigd worden omdat zij meent onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet te vallen.

2.8. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat haar huwelijk drie jaar heeft geduurd – zij is immers gehuwd op 12 december 2008 – en dat zij minstens één jaar gezamenlijk in België gevestigd was met haar Belgische echtgenote. Evenwel, om aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet te voldoen, moet verzoekende partij, conform artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet, aantonen dat zij werknemer of zelfstandige is of voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel alsook beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

2.9. Verzoekende partij betoogt dienaangaande dat zij sinds 26 januari 2016 tewerkgesteld is als arbeider en voegt daartoe een stavingstuk.

2.10. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing getroffen werd op 12 mei 2015, dit is aldus alvorens verzoekende partij als arbeider tewerkgesteld was. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing inderdaad voldeed aan de voorwaarde van artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet om haar verblijf te kunnen behouden.

Het betoog aldus over het al dan niet kunnen voeren van een onderzoek omwille van het gebrek aan adres, is bijgevolg niet dienstig nu verzoekende partij geenszins aantoont dat, zelfs indien zij gehoord was geweest, zij op dat ogenblik voldaan zou hebben aan de uitzonderingsvoorwaarde om haar verblijf te behouden, dit eveneens rekening houdende met de termijn van vijftien dagen zoals voorzien in artikel 62, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, voor zover al kan aangenomen worden dat deze bepaling op het ogenblik van het treffen van de beslissing van toepassing was nu deze bepaling pas werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en pas in werking trad op 29 april 2017.

Daarenboven kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij meent dat zij wel degelijk kon bereikt worden op een gekend adres. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat op 27 januari 2015 de voormalige echtgenote van verzoekende partij de dienst vreemdelingezaken op de hoogte heeft gesteld dat verzoekende partij niet meer op haar adres verblijft en ze niet weet waar verzoekende partij zich thans bevindt. De gevoegde uittreksels uit het rijksregister tonen inderdaad aan dat verzoekende partij in december 2014 niet meer op het adres van haar ex-echtgenote ingeschreven stond. Verder blijkt ook dat de politie in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar schijnhuwelijk op 9 april 2015 het volgende meedeelde aan de dienst vreemdelingezaken: “K.A.K. (..) Zaadstraat (..), 1080 Brussel” Uit de inlichtingen gegeven aan de politie door de dienst vreemdelingezaken op 17 april 2015 blijkt: “Uit het rijksregister blijkt dat het echtpaar officieel samen gedomicilieerd stond voor een periode van ongeveer 2 jaar (12.12.2012 tot 01.12.2014), waarna de heer K.A. (..) van ambtswege werd afgevoerd. (..) Verder kan uit het rijksregister afgeleid worden dat de heer K.A. (..) op 18.03.2015 een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend te Sint-Jans-Molenbeek (Zaadstraat (..)).” Verder blijkt uit een synthesesdocument van een telefoongesprek van 2 juni 2015 dat “de politie is samen met SEFOR langs geweest op adres: Zaadstraat (..) te 1080 Brussel om de bijlage 21 aan K.A.K (..) te betekenen. Betrokkene kon echter niet aangetroffen worden.” Er werd aldus wel degelijk een poging ondernomen om de bestreden beslissing te betekenen aan verzoekende partij doch blijkt dat zij onbereikbaar was op dat adres. Uit de gegevenshistoriek van het rijksregister van 22 mei 2019 blijkt verder dat verzoekende partij inderdaad op 1 december 2014 werd afgevoerd van ambtswege van het adres van haar ex-echtgenote en dat zij pas op 14 augustus 2015 opnieuw effectief geregistreerd werd op een nieuw adres, met name Scarronstraat (..), te 1050 Brussel.

Hoewel uit stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift inderdaad wel blijkt dat verzoekende partij op 18 maart 2015 aangifte heeft gedaan van een adreswijziging naar de Zaadstraat (..) te Sint-Jans-Molenbeek blijkt uit het administratief dossier dat zij op dit adres niet kon aangetroffen worden en dat zij ook nooit officieel geregistreerd werd op dit adres. Pas op 14 augustus 2015 – dit is na het treffen van de bestreden beslissing – blijkt opnieuw een gekend adres. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij wel degelijk op het adres Zaadstraat (..) woonachtig was en aldaar kon bereikt worden door de verwerende partij.

2.11. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij wel degelijk contacten heeft met haar kind en zij maandelijks een onderhoudsbijdrage betaalt, toont zij geenszins aan dat deze gegevens golden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, met name op 12 mei 2015. Uit het administratief dossier blijkt dat op dat ogenblik verzoekende partij niet kon aangetroffen worden, dat haar (thans ex-) echtgenote niet wist waar verzoekende partij was en dat deze verklaarde dat verzoekende partij geen contact had met het kind. Uit de dagvaarding tot echtscheiding van april 2015 blijkt ook dat verzoekende partij de echtelijke woonst al verlaten had voor de geboorte van het kind en dat zij ook niet aanwezig was bij de bevalling van haar dochter. Verder wordt de rechtbank ook gevraagd het exclusief ouderlijk gezag toe te wijzen aan de moeder en verzoekende partij te veroordelen tot het betalen van onderhoudsgeld en de helft van de buitengewone kosten. Op 27 oktober 2015 werd de echtscheiding bij verstek uitgesproken omwille van het niet verschijnen van verzoekende partij, waarbij genoteerd staat “zonder gekende woon- of verblijfplaats”. Nog op 22 januari 2016 wordt de verwerende partij via een schrijven van de advocaat van de ex-echtgenote op de hoogte gesteld dat verzoekende partij geen enkel contact heeft met haar kind.

Uit de foto's die verzoekende partij thans voorlegt kan niet opgemaakt worden wie erop afgebeeld staat noch wanneer deze foto's genomen zijn. Alleszins is haar kind geboren op 6 december 2014, en aldus op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vijf maanden oud terwijl het kind dat afgebeeld staat op de foto's, voor zover het al de desbetreffende dochter van verzoekende partij betreft, duidelijk al enkele jaren oud is. Ook blijkt de vroegste storting inzake onderhoudsgeld 5 november 2015, hetgeen ongeveer zes maanden na het treffen van de bestreden beslissing betreft. Verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de feitelijkheden (geen contact met haar dochter) zoals die blijken uit het administratief dossier op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, en zelfs maanden daarna, verkeerd zijn. Verzoekende partij toont daarnaast ook niet aan dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing conform artikel 42quater, §4, 2° of 3° van de vreemdelingenwet ofwel het recht van bewaring had van haar kind ofwel omgangsrecht heeft toegewezen gekregen en bepaald werd dat dit in België moest uitgeoefend worden. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien dit alles wel het geval was geweest, quod non in casu, deze uitzonderingsvoorwaarde ook alleen maar geldt indien verzoekende partij aantoonde werknemer of zelfstandige in België te zijn of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet, hetgeen zij niet heeft gedaan nu haar tewerkstelling dateert van ruim na het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande, met name de vaststelling dat verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing (en zelfs maanden daarna) daadwerkelijk contact had met haar Belgisch kind, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat er geen humanitaire bezwaren zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan conform artikel 42quater, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.12. Nu uit voorgaande niet blijkt dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enig contact had met haar minderjarig kind, kan zij ook niet aanvoeren dat er op dat moment sprake was van een beschermenswaardige gezinsrelatie met haar kind in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing enig beschermenswaardig privéleven had op het Belgische grondgebied. Het louter verblijf in België van twee jaar en zes maanden op het Belgische grondgebied op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing is niet afdoende om gewag te maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij laat na enig concreet element dienaangaande aan te voeren.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER